

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งในบทนี้เป็นการสรุป อภิปรายผลการวิจัย ซึ่งนำเสนอเนื้อหาตามลำดับ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน
2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

1. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา
2. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนใช้เป็นตัวพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 348 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการ การสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) แล้วคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามระดับการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ การจัดบรรยากาศทางกายภาพ จำนวน 14 ข้อ และการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยา จำนวน 30 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 7 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ค่อนข้างมาก ปานกลาง ค่อนข้างน้อย น้อย และน้อยที่สุด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8081 และ .9002 ตามลำดับ และโดยรวม มีค่าเชื่อมั่นเท่ากับ .9167

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเตรียมความพร้อม จำนวน 7 ข้อ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการเรียนการสอน จำนวน 15 ข้อ และพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนในการทำงาน จำนวน 17 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 7 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ค่อนข้างมาก ปานกลาง ค่อนข้างน้อย น้อย และน้อยที่สุด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .4638 .8149 และ .8550 ตามลำดับ และโดยรวมมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8880

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

1. นำหนังสือจากภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ไปยังผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช ทุกเขต เพื่อขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ขอความอนุเคราะห์ และความร่วมมือ จากผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช ทุกเขต ในการส่งและรวบรวมแบบสอบถามจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ภายในระยะเวลาที่กำหนด ในนามของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ในแต่ละเขต
3. ติดตามและรวบรวมแบบสอบถามจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช ทุกเขต ด้วยตนเอง จำนวน 348 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
4. เมื่อได้รับแบบสอบถามคืน ผู้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

แบบสอบถามตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

แบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ระคำการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน และพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ระดับการปฏิบัติ เป็นรายชื่อ และโดยรวม หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) และสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐาน ได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน

ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า ครูส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนหลายปี จึงส่งผลให้ครูรู้ว่าควรปฏิบัติอะไร และปฏิบัติอย่างไรเพื่อที่จะให้นักเรียนอยู่ในขอบเขตของพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่สร้างปัญหาให้กับครูมากนัก ไม่ว่าจะเป็นการนำหลักการและวิธีการต่างๆ ที่ตนเองได้เรียนได้ใช้มา นำมาใช้ พร้อมกันนี้ครูที่มีหน้าที่ประจำชั้นพร้อมทั้งทำหน้าที่สอนในระดับชั้นเรียนนั้นๆ ไปด้วย จะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับนักเรียน มีโอกาสและเวลาอยู่กับนักเรียนในห้องเรียนมากกว่าครูที่มีหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียว ส่งผลให้ครูได้ปฏิบัติพฤติกรรมในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนได้มากกว่าครูที่ทำหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียว

1.1 การจัดบรรยากาศทางกายภาพ พบว่าการปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางกายภาพที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ครูจะจัดเวรประจำวันให้นักเรียนทำความสะอาดห้องเรียน และครูจะจัดวางโต๊ะในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นและดูแลนักเรียนได้ทั่วถึง และระดับการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางกายภาพที่อยู่ในระดับมาก เช่น ครูจะจัดให้มีแสงสว่างอย่างเหมาะสมและเพียงพอในห้องเรียน ครูจะดำเนินการสอนในจุดที่นักเรียนสามารถมองเห็นครูและสิ่งที่ครูนำเสนอ และครูจะไม่ยอมให้อะไรมาบังสายตาในการมองเห็นนักเรียนในห้องเรียนเป็นอันดับ เป็นต้น ซึ่งถือได้ว่า เป็นข้อที่มีระดับการปฏิบัติที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี และน่าพอใจของการจัดบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียน

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะ ครูที่ทำหน้าที่ประจำชั้นในโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่นั่งทำงานหรือมีโต๊ะทำงานอยู่ในห้องเรียนที่ตนเองประจำชั้น และครูมีความเชื่อว่าการจัดสภาพห้องเรียนให้น่าอยู่และถูกสุขลักษณะนั้น เป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น แม้แต่ในเรื่องที่ใครๆ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่น ในเรื่องของความสะอาด ในเรื่องของแสงสว่าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนในห้องเรียน สอดคล้องกับคำกล่าวของ อากรณ ใจเที่ยง (2537 : 232) ที่กล่าวว่า การจัดสภาพห้องเรียนควรจะให้ถูกสุขลักษณะ คือ ควรมีอากาศถ่ายเทได้ดี มีแสงสว่างพอเหมาะ ปราศจากสิ่งรบกวน และมีความสะอาด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่จะส่งเสริมและ

สนับสนุนให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความราบรื่น และครูเชื่อว่าการที่ครูจะสามารถหยุดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนได้อย่างทันท่วงที และคงพฤติกรรมที่ไม่เป็นปัญหาของนักเรียนเอาไว้ได้นั้นก็จะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น การที่ครูสามารถทำแบบนี้ได้นั้น ครูต้องรู้ความเคลื่อนไหวในห้องเรียนตลอดเวลา นั่นก็คือ ครูจะต้องอยู่ในจุดที่สามารถมองเห็นและดูแลนักเรียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเห็นการจัดโต๊ะนั่งของครู การกำหนดหรือจัดตำแหน่งของตัวครู ให้อยู่ในจุดที่นักเรียนสามารถมองเห็นและมองเห็นนักเรียนได้อย่างทั่วถึง โดยไม่ให้มีอะไรมาเกะกะขวางสายตาทั้งของครูและนักเรียนในการมองเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เอฟเวอร์ตันสัน (Evertson, 2540: 2) ที่กล่าวไว้ว่า การที่ครูจะสามารถมองเห็นหรือดูแลความเป็นไปในห้องเรียนได้ทันเหตุการณ์ตลอดเวลาได้นั้น ขึ้นอยู่กับการจัดโต๊ะนั่งของครูและนักเรียนให้เหมาะสม พร้อมทั้งไม่มีสิ่งกีดขวาง เกะกะสายตาในการมองพฤติกรรมต่างๆ ของนักเรียน

ในส่วนของพฤติกรรมที่ครูไม่ควรปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียน จากผลการวิจัยพบว่า ครูยังปฏิบัติพฤติกรรมเหล่านั้นอยู่ คือ โต๊ะทำงานของครูจะอยู่ที่เดิมตลอดภาคเรียน ครูจะให้นักเรียนนั่งที่เดิมตลอดเวลาเพื่อป้องกันความวุ่นวาย และบ่อยครั้งที่ครูปล่อยให้ห้องเรียนมีสิ่งของวางไว้ไม่เป็นระเบียบ

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ เหตุผลอาจจะสืบเนื่องมาจาก ห้องเรียนที่มีขนาดจำกัด มีจำนวนนักเรียนมากเกินไป และครูไม่เห็นความสำคัญเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายโต๊ะทำงานของตนเองว่ามีความสำคัญอย่างไร สิ่งเหล่านี้ จึงเป็นสาเหตุให้ครูเคลื่อนย้ายโต๊ะทำงานของตนเองได้น้อยครั้งหรือไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้เลย และไม่คิดที่จะเคลื่อนย้ายโต๊ะหรือที่นั่งของตนเองเลย และจากเหตุผลดังกล่าวยังส่งผลให้ครูจัดให้นักเรียนนั่งที่เดิมตลอดเวลา ไม่เปลี่ยนแปลงรูปแบบการนั่งของนักเรียน เพราะครูคิดว่าถ้าการให้นักเรียนเคลื่อนย้ายตนเองนั้นจะสร้างความวุ่นวายให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้มากกว่าการให้นักเรียนนั่งที่เดิม และด้วยเหตุผลที่ว่าห้องเรียนมีขนาดจำกัด มีพื้นที่ให้สอยได้น้อย เนื่องมาจากมีจำนวนนักเรียนมาก เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ห้องเรียนมักจะมีสิ่งของที่วางไว้ไม่เป็นระเบียบ เช่น อุปกรณ์ในการทำความสะอาดห้องเรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน เป็นต้น ดังคำสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-4 ดังนี้

“การที่ครูไม่ได้เคลื่อนย้ายโต๊ะทำงานของตนเอง ให้นักเรียนนั่งที่เดิมตลอดเวลา และบางครั้งในห้องเรียนมีของวางไว้ไม่เป็นระเบียบ สาเหตุสำคัญเนื่องมาจากขนาดของห้องเรียนมีจำกัดพร้อมทั้งมีจำนวนนักเรียนมากจนไม่สามารถขยับขยายหรือเคลื่อนย้ายได้บ่อยครั้ง จึงจำเป็นที่จะต้องให้คงสภาพเดิมเอาไว้เพื่อความสะดวกและไม่วุ่นวาย และในห้องเรียนมีอุปกรณ์มากมายที่

จะต้องเก็บไว้ในห้องเรียนแต่พื้นที่ไม่อำนวยจึงเป็นสาเหตุให้มีสิ่งของวางไม่เป็นที่เป็นทาง วางไม่เป็นระเบียบ” (ยีนดี คอกไม้หอม, 2548 : สัมภาษณ์)

“การที่ครูให้นักเรียนนั่งที่เดิม ไม่ได้เปลี่ยนรูปแบบการนั่งของนักเรียนนั้น สาเหตุเป็นเพราะถ้ามีการให้นักเรียนเปลี่ยนรูปแบบการนั่งจะส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในห้องเรียน เสียเวลาในการเรียนการสอน แต่ถ้านักเรียนนั่งที่เดิม ไม่เปลี่ยนแต่ครูก็จะสามารถดำเนินการเรียนการสอนได้ทันที และที่สำคัญครูสามารถรู้และจำนักเรียนได้ว่านักเรียนคนไหนมาเรียน นักเรียนคนไหนไม่มาเรียน” (กุสุมา เพชรสีทอง, 2548 : สัมภาษณ์)

1.2 การจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาพบว่า การปฏิบัติของครูในการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาในห้องเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ระดับการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ครูจะรู้จักและจำชื่อของนักเรียนในห้องเรียนได้ทุกคน และระดับการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาที่อยู่ในระดับมาก เช่น ครูจะปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความจริงใจ ครูจะแสดงความยินดีกับความสำเร็ของนักเรียน และครูจะแสดงความชื่นชมผลงานของนักเรียนเสมอ

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า การสอนนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาในตอนเช้าของแต่ละวัน ในห้องเรียนแต่ละห้องก่อนที่จะมีกิจกรรมการเรียนการสอน ครูประจำชั้นจะมีการขานชื่อนักเรียนในห้องเรียนของตนเองก่อน ว่ามีใครมาเรียนหรือไม่มาเรียนบ้างในวันนั้นๆ เพื่อจดจำวันมาเรียนของนักเรียนแต่ละคน จึงส่งผลให้ครูจำชื่อของนักเรียนแต่ละคนได้ และการรู้จักและจำชื่อของนักเรียนทุกคนได้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ส่งผลให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่ตึงเครียด จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องรู้จักและจำชื่อนักเรียนให้ได้ทุกคน และในการสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษาครูจะต้องหาวิธีการที่จะทำให้ นักเรียนรู้สึกดีต่อการมาเรียนและการเรียนรู้ เพราะมันจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนของครูดำเนินไปด้วยความราบรื่น ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติต่อนักเรียนด้วยความจริงใจ การชื่นชมผลงาน และยินดีกับความสำเร็ของนักเรียน ซึ่งวิธีการเหล่านี้สามารถสร้างความรู้สึที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ และเมื่อนักเรียนมีความรู้สึที่ดีต่อครู ต่อการเรียนแล้ว ผลที่ตามมาคือนักเรียนจะให้ความร่วมมือกับครูในเรื่องต่างๆ แม้แต่ในเรื่องของระเบียบวินัย ดังงานวิจัยของ ทอร์นเบิร์ก แม็คอีวิน และ โจนส์ (Thornberg, McEwin & Jones, 1982 อ้างถึงใน สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2541 : 433) ซึ่งได้วิจัยเกี่ยวกับคุณสมบัติของครูที่จะช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียน พบว่า ครูที่ยอมรับนักเรียนอย่างแท้จริง และมีความจริงใจต่อนักเรียน จะทำให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการรักษา ระเบียบวินัยในห้องเรียน

ในส่วนของพฤติกรรมที่ครูไม่ควรปฏิบัติในการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาในห้องเรียน จากผลการวิจัยพบว่า ครูยังปฏิบัติพฤติกรรมนั้นเหล่านั้นอยู่ คือ ครูจะเป็นผู้เลือกนักเรียนที่ครูคิดว่าเหมาะสมเป็นหัวหน้าห้องเรียน ครูจะตำหนินักเรียนที่ไม่สนใจเรียนต่อหน้าเพื่อนๆ ครูจะคล้อยตามความคิดของนักเรียนอยู่เสมอ เมื่อเห็นว่ามันไม่ได้สร้างปัญหาให้กับครู เมื่อนักเรียนไม่สามารถแก้ปัญหาได้สำเร็จเอง ครูจะรีบบอกวิธีการทันทีเพื่อเป็นการประหยัดเวลา ครูจะไม่สนใจคำตอบของนักเรียนที่ตอบไม่ตรงประเด็น และบ่อยครั้งที่ครูมักจะพูดถึงความล้มเหลวของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้สึกผิดในสิ่งที่กระทำ

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ สาเหตุอาจจะสืบเนื่องมาจาก ครูไม่ได้ตระหนักไม่เห็นความสำคัญ และไม่ได้คำนึงถึงความรู้สึกด้านจิตใจของนักเรียนเท่าที่ควร หรือมีความคิดว่าการที่ครูเป็นผู้บอกหรือตัดสินใจเลือกสิ่งต่างๆ ให้กับนักเรียนถือเป็นเรื่องที่เหมาะสมและถูกต้อง เพราะครูเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในด้านต่างๆ มากกว่านักเรียน สามารถแยกแยะออกว่าอะไรที่เหมาะสมหรืออะไรที่ไม่เหมาะสม ครูสามารถแนะนำเด็กเตือนหรือบอกว่า ตำหนินักเรียนได้อย่างเต็มที่ นั่นก็คือ ครูมีความคิดว่าตนเองมีอำนาจเหนือนักเรียนนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ กิโนทท์ (Ginott, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 47) ที่มีความเชื่อว่าครูส่วนใหญ่คิดว่าตนเองเป็นผู้กำหนดทุกอย่างในห้องเรียน การสร้างบรรยากาศที่ดีขึ้นอยู่กับอารมณ์ ในฐานะที่เป็นครู ครูมีอำนาจที่จะทำให้นักเรียนรู้สึกดี รู้สึกผิด ครูสามารถทำให้นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจหรือรู้สึกมีความสุข และที่สำคัญครูเชื่อและมีความคิดว่าทุกสถานการณ์ในห้องเรียนครูเป็นผู้กำหนดและมีบทบาทควบคุมความเป็นไปเองในห้องเรียน ดังคำสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูประจำชั้นและปฏิบัติการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-4 ดังนี้

“ครูเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิ วิชาวุฒิ วุฒิภาวะพร้อมแล้วในทุกๆ ด้าน และรู้จักนักเรียนทุกคนเป็นอย่างดี การที่ตัดสินใจเลือกอะไรให้กับนักเรียนเองนั่นถือว่าเป็นเรื่องเหมาะสม แม้แต่เรื่องการเลือกหัวหน้าห้องเรียน และการตำหนินักเรียนที่ไม่สนใจเรียนต่อหน้าเพื่อนๆ นั้น ส่งผลให้นักเรียนหยุดพฤติกรรมนั้นได้ทันทีและส่งผลให้นักเรียนคนอื่นๆ ในห้องเรียนไม่กล้ามีพฤติกรรมดังกล่าว” (ไพฑูริย์ ทองน้อย, 2548 : สัมภาษณ์)

“การที่ครูไม่สนใจคำตอบของนักเรียนที่ตอบไม่ตรงประเด็นนั้น และรีบบอกถึงวิธีการหรือคำตอบที่ถูกต้องนั้น เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาในการทำกิจกรรมอื่นๆ ต่อ เพราะถ้ารอให้นักเรียนคิดได้เองหรือมีวแต่สนใจคำตอบที่ไม่ตรงประเด็นเวลาที่จะหมดไปเรื่อยๆ ส่งผลให้การสอนในแต่ละครั้งไม่ครบเนื้อหา และการที่ครูพูดถึงความล้มเหลวหรือความประพฤติที่ไม่ดีของนักเรียนนั้น ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกผิดในการกระทำของตนเอง บางครั้งครูต้องพูดถึงพฤติกรรมไม่เหมาะสมของ

นักเรียนเพื่อให้ให้นักเรียนได้รู้สึกตัวว่าตนเองเคยมีพฤติกรรมเหล่านั้นมาและจะได้นำปรับปรุงตนเองได้และไม่กระทำพฤติกรรมเหล่านั้นอีก” (เมย์วิภา ไพบูลย์, 2548 : สัมภาษณ์)

2. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ครูได้ตระหนักและให้ความสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาพอสมควร ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยนั้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากในการอยู่ร่วมกันในสังคม กระทั่งมีความจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับบุคคลในสังคม โดยเริ่มปลูกฝังพฤติกรรมดังกล่าวให้เกิดขึ้นกับเด็กในวัยเรียนก่อน ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดจุดหมาย ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ประการหนึ่งว่า “เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์” ซึ่งเหตุผลข้างต้นเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครูมากยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อจากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในระดับมาก เช่น นักเรียนเข้าสู่ห้องเรียนทันตามเวลาที่กำหนด นักเรียนไม่ได้วิ่งออกจากห้องเรียนเพื่อไปดื่มน้ำหรือไปห้องน้ำในขณะที่ครูสอน นักเรียนไม่กินขนมขณะที่ครูกำลังสอน และนักเรียนมีการขออนุญาต ก่อนที่จะออกไปดื่มน้ำหรือไปห้องน้ำ ขณะที่ครูกำลังสอน เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่จะให้เกิดขึ้นในห้องเรียน

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า ครูและนักเรียนได้มีข้อกำหนดหรือข้อตกลงร่วมกันในการอยู่ร่วมกันในห้องเรียน นักเรียนยอมรับและเห็นด้วยกับข้อตกลงนั้น จึงส่งผลให้นักเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงที่กำหนดเอาไว้ และการที่ครูมีสัมพันธภาพที่ดีกับนักเรียนจะทำให้ นักเรียนยินดีที่จะปฏิบัติตามข้อตกลงอย่างเต็มใจ

และจากผลการวิจัยพบว่า ระดับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาบางอย่างที่ครูควรจะให้การสนใจ ดูแลเอาใจใส่เพิ่มขึ้น คือ นักเรียนได้ลุกจากโต๊ะของตนเองแล้วรีบวิ่งอย่างรวดเร็ว เพื่อไปปรับแบบฝึกหัดของวันก่อนซึ่งได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียน ได้วิ่งกลับที่นั่งของตนเองอย่างรวดเร็ว เมื่อปรับแบบฝึกหัดของวันก่อนซึ่งได้รับการตรวจจากครูแล้ว นักเรียนหลายคนรีบวิ่งไปหาครูพร้อมส่งเสียงแสดงความต้องการเพื่อขอเป็นผู้ช่วยครู

ในการแจกอุปกรณ์ประกอบการสอนให้เพื่อนนักเรียน นักเรียนจับบันทึกอย่างตั้งใจขณะที่ครูกำลังถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนพูดคร่ำครวญ เพื่อเสนอตัวขอตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียน นักเรียนแย่งกันตอบคำถาม โดยไม่ยกมือเพื่อขออนุญาตครูก่อน นักเรียนเข้าไปล้อมโต๊ะของครู เมื่อต้องการความช่วยเหลือในการทำงานรายบุคคล และนักเรียนมีการปรึกษาหารือกันในเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับงานของกลุ่มขณะกำลังทำงานกลุ่ม

ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ สาเหตุอาจเนื่องมาจาก

1. สาเหตุมาจากครู นั่นก็คือ พฤติกรรมบางอย่างของครูมีผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการจัดบรรยากาศในห้องเรียน บุคลิกภาพของครู พฤติกรรมการสอนของครู เทคนิคการปกครองชั้นของครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีบทบาทสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน อย่างเช่น ในกรณีที่นักเรียน ได้ลุกจาก โต๊ะแล้วรีบวิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อไปปรับแบบฝึกหัดซึ่งได้รับการตรวจจากครูแล้ว และเมื่อได้รับแบบฝึกหัดแล้วก็รีบวิ่งกลับที่นั่งของตนเองอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นพฤติกรรมหนึ่งจากการวิจัยที่ครูควรจะให้ความสนใจและดูแลเอาใจใส่ และในพฤติกรรมอื่นๆ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่จะให้เกิดขึ้นในห้องเรียน โดยทฤษฎีเชื่อว่าครูที่ไม่มีความคงเส้นคงวาในการให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบหรือกฎเกณฑ์ที่วางเอาไว้ จะส่งผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา ห้องเรียนจะขาดระเบียบวินัย ดังที่ ไดรเกอร์ส (Dreikurs, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 34) กล่าวว่า ครูที่ตามใจเด็ก จะมีความอ่อนแอที่จะให้เด็กปฏิบัติในสิ่งที่ควรจะทำ จะช่วยให้นักเรียนสร้างระเบียบวินัยในตนเองได้น้อยมาก การที่ครูจะส่งเสริมหรือปลูกฝังให้นักเรียนมีระเบียบวินัยครูต้องยอมรับความคิดเห็น และเปิดโอกาสให้นักเรียนตั้งกฎหรือระเบียบปฏิบัติ แล้วมีโอกาสนในการเลือกหรือตัดสินใจด้วยตนเอง พร้อมทั้งครูต้องมีความมั่นคง นั่นคือความคงเส้นคงวาในการให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่ร่วมกันวางเอาไว้ และการที่ครูไม่ทราบความเคลื่อนไหวหรือความเป็นไปในห้องเรียน ก็ส่งผลต่อการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ไม่ว่าจะเป็น การจัดบันทึกอย่างตั้งใจ ในขณะที่ครูกำลังถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน มีการปรึกษาหารือในเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับงานของกลุ่ม ในขณะที่ทำงานกลุ่ม ซึ่งการที่ครูจะทราบความเคลื่อนไหวหรือความเป็นไปในห้องเรียน ทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นในห้องเรียน ได้นั้น ขึ้นอยู่กับว่าครู ได้จัดตำแหน่งโต๊ะนั่งของตนเอง จัดตำแหน่งของตนเองไว้ในตำแหน่งที่สามารถดูแล มองเห็นความเป็นไป ความเคลื่อนไหวในห้องเรียนหรือไม่ ครู ได้จัดรูปแบบการนั่งของนักเรียนให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ ซึ่งคูนิน (Kounin, 1970 : 79 อ้างถึงใน กฤษศรี คำชาย, 2540 : 238) ได้ศึกษาพบว่าครูที่ไม่

ประสบความสำเร็จในการจัดการวินัยในห้องเรียน คือ ครูที่ไม่ตื่นตัวไม่ทราบความเป็นไปในห้องเรียน ไม่ทราบว่าเมื่อไหร่เกิดขึ้นในห้องเรียน และครูที่ไม่สามารถสื่อสารกับนักเรียน ได้ทันที

2. สาเหตุมาจากตัวนักเรียนเอง ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยที่นักเรียนยังปฏิบัติในพฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติอยู่มากพอสมควร ไม่ว่าจะเป็น การดูจากโต๊ะของตนเองแล้วรีบวิ่งไปปรับแบบฝึกหัดที่ตรวจแล้วแล้วรีบวิ่งกลับที่นั่งอย่างรวดเร็ว นักเรียนส่งเสียงดังเพื่อขอเป็นผู้ช่วยในการแจกอุปกรณ์ให้กับเพื่อน แย่งกันตอบคำถามโดยไม่ยกมือขออนุญาต เข้าไปล้อมโต๊ะครูเมื่อต้องการความช่วยเหลือในการทำงาน เป็นต้น ซึ่งการที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ออกมา อาจจะเป็นเพราะว่าการอยู่ในห้องเรียนเป็นการอยู่ร่วมกันของนักเรียนจำนวนมาก ซึ่งแต่ละคนจะมีความแตกต่างระหว่างบุคคล และการอยู่ร่วมกันนี้ส่งผลให้พฤติกรรมที่นักเรียนที่แสดงออกในกลุ่มจะมีความแตกต่างไปจากพฤติกรรมที่แสดงออกของแต่ละคนเมื่อเขาอยู่คนเดียว และถ้าพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมานั้นเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ มันก็จะก่อให้เกิดปัญหา คือ ความไม่มีระเบียบวินัยขึ้นในห้องเรียน และในห้องเรียนนักเรียนแต่ละคนจะมีบทบาทที่แตกต่างกัน ซึ่งตรงนี้ส่งผลให้นักเรียนแต่ละคนแสดงพฤติกรรมออกมาไม่เหมือนกัน และการแสดงพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนแต่ละคนก็ส่งผลให้นักเรียนคนอื่นๆ มีการเลียนแบบหรือเขาอย่างพฤติกรรมนั้นๆ เช่น ในกรณีที่นักเรียนรีบวิ่งไปปรับแบบฝึกหัดและรีบวิ่งกลับที่นั่งของตนเอง การเข้าไปล้อมโต๊ะครู เมื่อเพื่อนๆ เห็นพฤติกรรมของนักเรียนคนหนึ่งคนใด ก็จะมีการเลียนแบบบ้างเพราะคิดว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือทำแล้วเกิดความสนุกสนานเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ ริคัล และ วัตเทินเบิร์ก (Redl and Wattenberg, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 5) เชื่อว่า บทบาทและพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออกมา และทั้ง 2 คน ได้เห็นว่า พฤติกรรมของเด็กในกลุ่มจะต่างจากพฤติกรรมที่เด็กอยู่คนเดียว ด้วยเหตุผลว่า พฤติกรรมของห้องเรียนมีผลกระทบจากพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน จึงเห็นได้ว่าบทบาทและพฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียนส่งผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ ริคัล และ วัตเทินเบิร์ก (Redl and Wattenberg, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 6-7) ได้ศึกษาแล้วพบว่า พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมบางอย่างรวมถึงความไม่มีระเบียบวินัยในห้องเรียน จะแพร่กระจายจากนักเรียนคนหนึ่งไปสู่คนอื่นๆ ได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือพฤติกรรมการเลียนแบบ ซึ่งจะเห็นได้บ่อยๆ และเด็กบางคนที่มีนิสัยโน้มเอียงไปในทางนั้นก็จะเป็โอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนั้นด้วย นอกจากนี้ เดรเกอร์ และ แคสแซล (Driekers and Cassel, 1972 อ้างถึงใน กุญชรีย์ คำชาย, 2540 :239) เชื่อว่า การที่นักเรียนไม่มีระเบียบวินัยหรือมีพฤติกรรมละเมิดวินัย มาจากการที่เด็กรู้สึกว่าตนเองด้อย และพยายามแสวงหาสถานภาพของตนเอง แต่ด้วยการวิธีการที่ผิดๆ ดังนั้นพฤติกรรมที่แสดงออกจึงเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทั้งตนเองและผู้อื่น เดรเกอร์ และ แคสแซล (Driekers and Cassel, 1972

อ้างถึงใน กุญชรী คำขาบ, 2540 :242-243) เสนอว่า ความต้องการที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมละเมิดวินัย ในห้องเรียนที่พบมากในห้องเรียน ได้แก่ การแสวงหาการยอมรับ การแสวงหาอำนาจ การแก้แค้น และการยอมจำนน

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 นั่นคือ การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถยืนยันได้ว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาจริง และการที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจเป็นเพราะ เมื่อครูได้มีการจัดบรรยากาศในห้องเรียน สามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนมากขึ้น นั่นย่อมแสดงว่าการจัดบรรยากาศในห้องเรียน สามารถส่งเสริมและส่งผลให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในห้องเรียนได้ ดังคำกล่าวของ สุพิน บุญชูวงศ์ (2534 : 182) ที่กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการในชั้นเรียน หรือการจัดการห้องเรียน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอน และถ้าครูมีความรู้ความเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก็จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียนอีกด้วย” คำกล่าวของ อากรณ์ ใจเที่ยง (2537 : 224) ที่กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนจะช่วยสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีงาม และความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน” คำกล่าวของ อุทุมพร พรายอินทร์ (2542 : 36) กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ที่ช่วยสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน” คำกล่าวของ เอฟเวอร์ทสัน (Evertson, 2540 : 112) กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียน เป็นการสร้างความสนใจ ความตื่นตัวแก่นักเรียน ให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นั่นคือความมีระเบียบวินัย หรือให้ละเว้นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์” และ อัลเบิร์ต (Albert, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 112) เชื่อว่า การสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนจะช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นก็คือ ความไม่มีระเบียบวินัย และเมื่อแยกพิจารณาความสัมพันธ์ของการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา เป็นรายด้านพบว่า

3.1 การจัดบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นแสดงให้เห็นว่า การที่ครูจัดบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียน จะมีผลทำให้นักเรียนแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือถูกต้องมากยิ่งขึ้น การจัดบรรยากาศทางกายภาพเป็นการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์ และบุคคล เช่น การจัดโต๊ะ เก้าอี้นักเรียน การจัดโต๊ะครู การจัดตำแหน่งตัวครู เป็นต้น กล่าวคือ ควรจะจัดโต๊ะ เก้าอี้ให้สะดวกในการทำกิจกรรมต่างๆ และในการจัดโต๊ะครู ตำแหน่งตัวครู ควรจะอยู่ในจุดที่สามารถมองเห็น ดูแลนักเรียนได้ทั่วถึงและตลอดเวลา ดังงานวิจัยของ คูนิน (Kounin อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 24 – 25) ที่พบว่า ครูที่มีความสามารถในการดูแลเรื่องระเบียบวินัยนักเรียน ต้องมีความสนใจในการดูแลห้องเรียนให้ทั่วห้องตลอดเวลา นั่นก็คือ ครูต้องรู้ตลอดเวลาว่ามีอะไรเกิดขึ้นในห้องเรียน และการที่ครูจะรู้ได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นในห้องเรียน ครูก็ต้องอยู่ในจุดที่สามารถมองเห็นนักเรียนตลอดเวลา ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับการจัดโต๊ะ เก้าอี้นักเรียน การจัดโต๊ะครู และการจัดตำแหน่งตัวครู และ คูนิน (Kounin, 1970 อ้างถึงใน เอฟเวอร์ทสัน, 2540 : 88) พบว่า การจับตามองห้องเรียนและนักเรียนทั้งหมดให้อยู่ในสายตาของครูทุกขณะเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะป้องกันเหตุการณ์และพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยที่ไม่เหมาะสมได้ตั้งแต่เริ่มต้น และเป็นการควบคุมดูแลนักเรียนคนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมให้ดำรงอยู่ต่อไปได้ และลีทโซว์ (Leatzow, 2542 : 81) กล่าวว่า วิธีการที่สำคัญประการหนึ่งในการป้องกันการละเมิดวินัย คือ การจัดสภาพแวดล้อมทางวัตถุให้เหมาะสม นั่นคือ การจัดบรรยากาศทางกายภาพ

3.2 การจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นแสดงให้เห็นว่าครูที่มีการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยาในห้องเรียน ซึ่งเป็นการจัดบรรยากาศทางด้านจิตใจที่มุ่งให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดี รู้สึกสบายใจ รู้สึกว่าตนเองมีค่ามีความสามารถ เป็นที่ยอมรับของผู้อื่นและสังคม รู้สึกว่าตนเองมีความสำเร็จ รู้สึกมั่นคงและไว้วางใจ เป็นต้น ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะช่วยสร้างเสริมและปลูกฝังพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยได้ ดังงานวิจัยของ ทอร์นเบิร์ก แม็คอีวิน และ โจนส์ (Thornberg, McEwin & Jones, 1982 อ้างถึงใน สุรางค์ ไข้วตระกูล, 2541 : 433) ซึ่งได้วิจัยเกี่ยวกับคุณสมบัติของครูที่จะช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียน พบว่า ครูที่ยอมรับนักเรียนอย่างแท้จริง และมีความจริงใจต่อนักเรียน จะทำให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการรักษาระเบียบวินัยในห้องเรียน กิโนทท์ (Ginott, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 57) กล่าวว่า ปัญหาระเบียบวินัยทางด้านพฤติกรรมจะลดลงหรือหมดไปที่สุดในที่สุด เมื่อครูแสดงให้นักเรียนเห็นว่าครูยอมรับและนับถือ ในคำพูด ความคิด ของนักเรียนอย่างแท้จริง ไดรเกอร์ส (Dreikurs, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 33) กล่าวว่า ถ้าหากนักเรียนรู้สึกว่าตนเองมีค่า และเป็นส่วนหนึ่งในห้องเรียน นักเรียนก็จะไม่

นับถือ ในคำพูด ความคิด ของนักเรียนอย่างแท้จริง ไดรเคอร์ส (Dreikurs, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 33) กล่าวว่า ถ้าหากนักเรียนรู้สึกว่าคุณค่า และเป็นส่วนหนึ่งในห้องเรียน นักเรียนก็จะไม่ก่อปัญหา นั่นคือ ความไม่มีระเบียบวินัย กลาสเซอร์ (Glasser, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 172) กล่าวว่า นักเรียนที่พบกับความสำเร็จและได้รับการยอมรับจากเพื่อน จากครู จากสังคม ความสำเร็จในห้องเรียนจะก่อให้เกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และรู้สึกว่ามีความสำเร็จ ความรู้สึกเหล่านี้ จะช่วยบรรเทาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือความไม่มีระเบียบวินัย และคงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ คือ ความมีระเบียบวินัยได้ ดีจูลิโอ (DiGiulio, 2545 : 88) กล่าวว่า นักเรียนที่รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จมักจะ ไม่ค่อยมีปัญหาด้านพฤติกรรมเหมือนกับนักเรียนที่รู้สึกว่าตนเองมีแต่ความล้มเหลว อัลเบิร์ต (Albert, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 130) เชื่อว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยสามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้ โดยครูช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) ในห้องเรียน และให้มีความรู้สึกสำเร็จ ตลอดทั้งช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ เมื่อนักเรียนมีความรู้สึกสมบูรณ์ในการเป็นเจ้าของ และมีความสำเร็จจริงๆ ในทางปฏิบัติ นักเรียนจะแสดงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือความไม่มีระเบียบวินัย น้อยลงมากอย่างเห็นได้ชัด กอร์ดอน (Gordon, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 145, 147) มีความเชื่อว่า ห้องเรียนที่มีประสิทธิภาพที่สุดนั่นก็คือ ห้องเรียนที่มีระเบียบวินัย คือห้องเรียนที่ครูได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่นการสร้างกฎเกณฑ์ของห้องเรียน การกำหนดกิจกรรม และ กอร์ดอน ได้เสนอแนะกลยุทธ์ที่จะส่งเสริมความมีระเบียบวินัยในตนเองในตัวนักเรียน โดยการ หลีกเลียงมาตรการทำโทษ และการคล้อยตามความคิดของนักเรียนแบบสุดขั้ว ซึ่งถ้าครูหลีกเลียงสิ่งดังกล่าวได้ จะเป็นการปลูกฝังระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เนลสัน ลอตต์ และกลีนู (Nelson, Lott and Glenn, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 154 – 155) เชื่อว่า แนวทางในการพัฒนาระเบียบวินัยในตัวนักเรียนทำได้โดย ครูต้องเป็นผู้ที่เอาใจใส่ดูแล เยื้ออาทร ต่อนักเรียนอย่างแท้จริง ครูควรแสดงความเอาใจใส่เป็นการส่วนตัว แสดงความเชื่อมั่นในตัวนักเรียนว่ามีความสามารถในการทำกิจกรรมต่างๆ จากพฤติกรรมต่างๆ ของครูในการจัดบรรยากาศในห้องเรียน ทั้งการจัดบรรยากาศทางกายภาพและจัดบรรยากาศทางจิตวิทยา ไม่ว่าจะเป็นการจัดตำแหน่งวัสดุ อุปกรณ์ จัดตำแหน่งตัวครู การสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นกับนักเรียน ดังที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ เพราะฉะนั้น ครูจึงควรเพิ่มเสริม พัฒนา พฤติกรรมในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ควรปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น และลดพฤติกรรมหรือไม่ปฏิบัติในพฤติกรรมในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดระเบียบวินัย

4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียน ประถมศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า เมื่อนำตัวแปร ซึ่งได้แก่ การจัดบรรยากาศในห้องเรียน คือ การจัดบรรยากาศทางกายภาพ และการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยา เข้าไปในสมการพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาแล้ว พบว่า ตัวแปรทำนาย นั่นก็คือ การจัดบรรยากาศในห้องเรียนทั้งการจัดบรรยากาศทางกายภาพ และการจัดบรรยากาศทางจิตวิทยา สามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิภาพพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 คือ การจัดบรรยากาศในห้องเรียนใช้เป็นตัวพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา และมีประสิทธิภาพของการพยากรณ์ที่ปรับแล้วเท่ากับ .2471 หรือพยากรณ์ได้ร้อยละ 24.71 ซึ่งยังไม่สูงนัก ซึ่งอาจจะมีตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาตัวอื่นเข้ามาประกอบด้วย เช่น กฎและกระบวนกรของห้องเรียน ประสิทธิภาพในการสื่อสารของครู เป็นต้น

จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถยืนยันได้ว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนทั้งทางกายภาพ และทางจิตวิทยาสามารถร่วมกันพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้ ดังคำกล่าวของ สุพิน บุญชูวงศ์ (2534 : 182) ที่กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการในชั้นเรียน หรือการจัดการห้องเรียน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนการสอน และถ้าครูมีความรู้ความเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี ก็จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียนอีกด้วย” คำกล่าวของ อากรณี ไจเทียง (2537 : 224) ที่กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนจะช่วยสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีงาม และความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน” คำกล่าวของ อุทุมพร พรายอินทร์ (2542 : 36) กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ที่ช่วยสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน” คำกล่าวของ เอฟเวอร์ตัน (Evertson, 2540 : 112) กล่าวว่า “การจัดบรรยากาศในห้องเรียนเป็นการสร้างความสนใจ ความตื่นตัวแก่แก่นักเรียนให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ นั่นคือ ความมีระเบียบวินัย หรือให้ละเว้นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์” และ อัลเบิร์ต (Albert, อ้างถึงใน ชาร์ล, 2543 : 112) เชื่อว่า การสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนจะช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ นั่นก็คือ ความไม่มีระเบียบวินัย

ดังนั้นสรุปได้ว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการห้องเรียน มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะส่งเสริม พัฒนา พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในห้องเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก แต่อย่างไรก็ตามหากครูตระหนักถึงความสำคัญในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนว่าเป็นเทคนิคหรือวิธีการที่จะส่งเสริมหรือพัฒนาพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ และมีการนำหลักการปฏิบัติในการจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสมมาใช้ และใช้อย่างต่อเนื่อง ก็จะช่วยส่งเสริม พัฒนา ปูทางพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ และยังสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหากความมีระเบียบวินัยของนักเรียนได้อีกด้วย

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก แต่อย่างไรก็ตามหากครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษามีการดำเนินการเพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยให้ความสำคัญกับเรื่องความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนให้มากขึ้น ก็จะส่งเสริม พัฒนา พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยได้มากกว่านี้

1.3 จากผลการวิจัยพบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียน ดังนั้น ครูจึงควรที่จะมีความรู้ความเข้าใจ และได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้ดำเนินการในการปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้มากขึ้น เพื่อที่จะสร้างเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียน

1.4 จากผลการวิจัยพบว่า การจัดบรรยากาศในห้องเรียนสามารถพยากรณ์พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาได้ ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทุกฝ่าย ควรจะให้ความสำคัญ ให้ความสนใจ และปฏิบัติที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในห้องเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้ผลในระยะยาวและคงทน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดบรรยากาศในห้องเรียนกับพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยในห้องเรียนของนักเรียนประถมศึกษาในรูปแบบของการวิจัยเชิงทดลอง